

גילון מס' 71

מועדן להזמין את העלון ליראת שבת

נֶפֶשׁ
מרוח ישיבת מעלה
לשולחן השבת
עלון שבועי לבוגרי הישיבה

ראש הישיבה

לפנימיות התורה.

לכן מעמידה המשנה את אברהם אבינו מול בלעם הרשע. בלעם שמטב את בקשת החסר החומרני מיד, והמחשבה רך על עצמו, "מה היוצא לי מזה?" – רשותות. רשותות אגואיסטית זו נובעת הביקורתית ותחוותה "המגע לי" – "עון רעה, רוח גבואה, נפש רחבה", כל הדברים שנולדים מהישות האנוכית של האדם.

יעקב אבינו לעומת זאת אומר "ואני אתנהלה לאיטו" (בראשית ל"ג, י"ד). החשיבה צריכה להיות על העתיד ומילא לפעול לאט ולא להסתכל רק על הכאן והעכשיו. זו צורת החשיבה של אבותינו הקדושים שאנו צורכים לצורך להיות מתלמידיהם.

עלינו לעבוד על כך שלא לראות רך את עצמנו. זו עבחת מידות שלא מסתיימת. על הפסוק "המה הגברים אשר מעולם אנשי השם" (בראשית ל', ד') אמר הוזר הקדוש ובעקבותיו ר' חיים ויטאל ש"אנשי השם" אלו עבר רב ומהם גם יכולים להיות מוצאים כגן בנין בית הכנסת והכנסת ספר תורה – הגדלת שם וכבודם. כל אחד צריך לבדוק את עצמו אם הוא נקי מדברים אלו, ולא להפנות את אצבעו כלפי אחרים.

בחילק מעבודת מידות זו, נביא את דברי הרוב קוק העוסקים במידת החששות (אורות הקדוש ח"ג ע"מ ר"מ):
"מדרגת החששות במדות היא עולה עד אותה המדרגה, עד שאFIELDו לצורך רוחני לא יהיה צריך לא שבח ולא גנות, כי לא יכנס לבבם רעיון של גאה... אמנים וכובש גדול וכוכ געלח ונפלה צרך אדם לכוכש לו עד שיגיע למטרה עליונה זו, שלא היה צריך לו לא שבח ולא גנות. ואם עלה על מדיה זו או יהיה באמת מעדת ישראלים, שהם המקבלים את כל ענייניהם בתכלית השינוי, וכיים 'חסד ומשפט' אשרה לך ר' איזמרא', אם חסד אישרה, ואם משפט אישרה".

מידת החששות היא מידת קשה ביותר, אבל צריך לשאוף אליה. החששות היא כאשר האדם נמצא כל הזמן במצב שווה, ואין הבדל בהרגשותו ובהתנהגותו בין מקרה שבו מביצים אותו, לבין מקרה שבו שbowhim אותו. הוא מוגאה כשבחבים אותו, ולא מרגיש מושפל כשבחים אותו. הוא ידע שהצליח בא מהקב"ה, ובכל מקרה הוא שוויל – מה הקב"ה רוצה ממנו? איך אני צריך לפעול עבשוי? הוא חי עם הקב"ה בכל רגע ובכל מצב, ולא מושפע מדברים חיצוניים. שנכח להיות מתלמידיו של אברהם אבינו בעונת ובשליחות.

מתקן השיעור שניית ביום רביעי האחרון
השיעור המלא יעלה לאחר הישיבה בקרוב

נקודה מותן לחווית עם פרשת השבוע"

המשנה במסכת אבות אמרת (אבות פ"ה, מי"ט):
"כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו, מתלמידיו של אברהם אבינו. ושלשה דברים אחרים, מתלמידיו של בלעם הרשע. עין טוביה, ורוח נמוכה, ונפש שלפה, מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה, ורוח גבואה, ונפש רחבה, מתלמידיו של בלעם הרשע".

יש לשים לב לעובדה, שהמשנה אינה עוסקת בהבדל בין אברהם ובין בלעם, אלא תחומיים. מדובר על שלושה בני בתים מדרשי, שתי דרכים שיש להם תלמידים בונוסף, הממשנה לא מעמידה את בלעם הרשע מול משה ובינו, אלא מול אברהם אבינו. זהו לימוד חשוב, שכן אברהם לא היה רבו, אלא אבינו.

העקר אצל אברהם אבינו זו דרך שקדמה לתורה – המידות הטובות, העונת, נמיות הרוח ושליפות הנפש המבאים לעין טוביה והסתפקות במידה. את כל הדברים הללו אנו למדים מאבינו".

זכות אבות שיש לעם ישראל – תלמידיהם של האבות הקדושים היא שמקנה לנו את יכולת העמיה וקיים השילוחות שלנו בעלים. כך אמר הירושלמי (סנהדרין י', א):

"יד ידי לא ינקה רע (משלו י"א כ"א), אמר רבי פינחס: זה שהוא עשה צדקה ובמקש ליטול שכחה מדי... تعد לך שהוא כן, שהרו אבות העולם, אילו ביקשו ליטול שר מזות שעשו בעולם זהה מאין היה הכות קיימת לבנייהם אחרים? הוא שמשה אמר לישראל: 'אחרתי את ברתי יעקב וגוי' (ויקרא כ"ו, מ"ב)".

מי שמקש את שכח המצוות מיד, "בזמןון", עליו נאמר "לא ינקה רע". אם לא היה למשה רבינו הרוינו לבקש בכותן אבות, הקב"ה לא היה סולח לישראל. ביל' זכות אבות לא היוינו יכולים לעמוד בתפילה מול הקב"ה.

זכות אבות מגעה מתרחק מהחשבה של האבות שתפקידם להניח לבניהם אחריהם יכולות שאיתון הם יכולים לפנות לקב"ה. האבות לא ביצעו את שכרם מיד, מכיוון שככל המהמות של כל אחד מהאבות היא היותו אב לבניו ולכל הדורות הבאים.

גם אצל יעקב אבינו אנחנו פוגדים באופן מיוחד שברכוו של יצחק אליו יתקיימו רוך לעתיד לבוא (בראשית רבba ע"ח, י"ד, זהיר ושלה כע"ב ע"א). זאת מכיוון שעקב אבינו יידע שלעתיד לבוא יהיו עצמות רוחניות הרבה יותר ויתור את סודות התורה. יעקב "חיכה" לדרכם לאחר שעם שראל יכיר יותר ויתור את סודות התורה. יעקב "חיכה" לדרכם נסורת פנימיות יוחאי, האר"י הקדוש, הרוב קוק ועוד צדיקים שדריכם נסורת פנימיות התורה. גם עכשו זה עדין מוקדם מדי ואנו מיחילם לעוד עומק וחיבור

פינת הילדים

נחיות חיפוש כורשה וכראת'

(לאחר מציאת המושג בקשר לשולחן שבת מאבאמא להרחבת על המושג שמצוותם)

האטם כפָּחוֹת הַכְּלָל...

"כניעת נטעו – לשון נטעעה,

כמו כן לומדי תורה, כל זמן שمارك בעסק התורה, תוסף להשתרש נפשו בה"

(הכתב והקובלה, במדור כ"ג י"ט)

או להורים שני צדי המתרס - הצעה קטנה שיכולה לשנות לא רק את החושפ אל בכלל את התפשטה של הילד על חיו. נמצוא זמן שקט, ונשאל שאלה קטנה ולכורה פשוטה - מה המטרה שלחדרים חקרבים? זה לא הולך להיות קל. ילדים לא מוגלים לחשב על מטרות, אלא על ביצוע משימות. ככלו, המטרה תהייה לסייע את כל המשימות. חשיבה מבוססת מטרה היא דבר שצעריך להתאמנו עליו - ואני מאמין שהחופש הגדול הוא זמן מצויין.

אחרי שמצוינו מטרה, ננסה בעדינות לשאול - לשם מה? וכך עד פעמיים או שלוש וננסה להציג עם הילד, לפני גילו וכוחו - לעמק המטרה עליה חשב. כשחרגשנו שהגענו אליו נקודה פנימית יותר של המטרה - נוכן להתחילה לשאול: איך תrzחך להציג המטרה?

תנו ליד עצמו לבחור את הפעולות השונות שייזרו לו להציג מטרה. בשלב האחרון יונשים יחד לוחה השנה ומשבצים את המשימות השונות בתאריכים ובשעות. כמו תמיד - המצויין הוא האובי של הטוב מאד. וכן כדי להסתפק במטרה אחת ומספר פעולות בירית והגניות.

בחינת תוכנית העבודה כו' היא שלב ראשון וחשוב בדרך לניצול מיטב של החופש הגדול - הזמן שמכין לעצמאות אמיתית. זהו שלב חשוב מאד

שתרגול שלו בזמן החופשי (ולא רק) יבנו עצמאות בוגרת אצל הילד יותר מכל קיינותו טיסנים או משווה דומה.

חופש גדול שמא לכולם!

יואב שמלבי'ץ', נושא + 4 מתגורר בלבד
וממש כמנהל בית ספר מ"ד יהלום, תל אביב

היציאה להופש הגדול מלאה באופן קבוע בנסיבות של מחייה הקיטינות, מחיי המלונות ומஹרי הארכזיות. אחותך לכמ' את מון הצפייה וקרירה מה שעומד מאחורי כל הכתבות זו ההרגשה הקבועה שהחופש הגדול הוא תקלה בלוח השנה. עיטה שצעריך לפחות עסוקים. כבר לא ההורים צריכים להיות בעבודה - והילדים צריכים להיות עסוקים וזה מישחו כל-כך משנה ומה יהיו עסוקים - העיקר שייחו עסוקים וזה מישחו ששורר עליהם.

כך פורחות להן קיינות כדורסל, קיינות על גלגלים, מחנות סامر סול, טויל מאורגן של נוער היישוב ועד ועד. לכל הטוב הזה נוסיף את החופש המשפחתי ואולי עוד אייה טיל מאורגן... הורים רבים מוצאים את עצם מהכניםים לילדים חודיים שלמים שאיפלו לא יוכלים מילא כshedר בתקנון הזמן לילדים בגלאים העוסקה שמעבר לעולות הגבואה שלהם, יש מה לדון עד כמה זה באמת נוצר.

מילא כshedר בביש בלבד - וגם על זה אני מוכן להזכיר. אך שמדובר בגלאים לחוץ בבייש בלבד לא יוכלים שיעורי הכהן לח'ם - כבר מגיל צער! הבוגרים יותר (לטעמי מכחה 'אי אוד') הדבר הופך לפפסס גדול של האירוע שלשםנו תנכנסנו - החופש הגדול!

הילדים עד לא יהודים - אבל החופש הגדול, באמצעות מתחיל מד' אחרי הצלב (שמסתהים מבון עם תום החיל בשיעור ה'). היציאה מכל מסגרת שהיא -uschel העולם פרוס לפניו ואלה חופש בחורמה לטעם. והנה יש לנו הזדמנות לעשות לילדים שיעורי הכהן לח'ם - כבר מגיל צער!

לפי שמנשר חשב לאין סקטים גם הצד השני של המטבח - אותו הרים שלא מחריבים כל בעילות הילדים בחופש הגדול. אין הנגלה למון המסך, לשעות השינה, לאופי הפעליות. לבוארה חופש מוחלט. ביום כאוס הקורונה נפגשתי בתלמידים שחთעוורו ב0:00 והלכו לשון 14:00 כשהן נזאל רק למשחקי מחשב...

רכו של בלעם | הרב תמיר כהן

בר אומר המדרש (במדבר רبه פרשה כ'): "ויראblk בז צפור". זה אמר הקב"ה לעובדי כוכבים (בראים לב) 'הצוו תמים עעליו כי כל שתהה ורחתתנו. מה עשה הקב"ה?' כשם שהעמיד מלכים וחכמים ונביאים לשורר הארץ, כך העמיד לעובדי כוכבים. העמיד שלמה מלך על ישראל ועל כל הארץ, בין עשה לנכובנדצער. זה בנה בית המקדש ואמר במא רנות ותחוננים, זה החריבו וחורף וזרף ואמר: ('ישעה י"ד') 'אללה על מנת עבד'. נתן לדוד עשר - ולקח הבית לשומו. נתן להמן עשר - ולקח אומה שלמה לטובחה. כל דודלה שנטלו ישראל, וכל עבדו שנטלו ישראל, את מזבח נבאי ישראל ותחונן, וזה חרב וזרף ואמר: ('ירימה מ"ח') 'יבי העמיד משה לישראל, ובולם לעובדי כוכבים. ראה מה בון נבאי ישראל לנבאי עוזי כוכבים: נבאי ישראל מוחרין את אדם צופה נתרך וגוו'. ונבאי שעמד מן הגוים היו ממדת ררצה לאבד את בריתו מן העולם. ולא עד אלא כל הבני כוכבים י' ב' רחמים על ישראל ועל עובדי כוכבים שכון רימה מ"ח' ב' למאוב כחלילים וכו' יוזקאל. וכו' יוזקאל. ('וזקאל כ"ג') בן אדם שא על צו קינה. זה אזכיר עמד לעקר אומה שלמה חنم על לא דבר. לבך נכתבה פרשת בלעם לחודיע למה סלק הקב"ה רוח הקדש מעובדי כוכבים - שזה עד מכם, וראה מה עשה."

המדרש מבהיר שוויון הדמנויות שקיים לאורה בין ישראל ואומות העולם: לאלו קמו מלכים, כחמים נבאים וכו' לאלו לשיערן נצלו את הדגלה לשיער טוב, והגויים - לרע. אבל שיש לשיאו: האמן כאו שוויון הדמנויות? אמן לא נלבוכנדצער היהABA כמו ששלמה, אולי הוא היה נרא היה נרא אחרה... ובכלל, אם לשואל יש סוגלה פנימית ולגו און, או אפשר להשות בינויים: אולי אמן לגוי היה נשמה של יהוד, התוצאות היה חיוביות יותר!

במדרש תנומה מובאת עננה הגויים כך (פרשת בלעם סימן א'): "שלא קב"ה פתחו פה לאומות העולם לעתיד לבא לומר שאותה רחיקתנו, ולא נתה לנו כמו שנתה לשיאול בעולם זהה".

גם למלי הגוים ניתנים כוחות כל עולמיים, ומתברר שבסמוך להפנות אותן לתיקון העולם וקידומו לרווחת השלמה, הם מצלמים אותן להרים ושיליה.

הדבר נבע מכך שלכל אומה חפkid פרטני, וכשהיא מקבלת כוחות כל עולמיים, היא מנצלת אותן לאנטורסיט הפטיטים שלה, ולא למגמה האלקי'ת הכללית. אדרבה, הגויים רואים מגמה זו מנגנת לאנטורסיט הפטיטים שלהם.

ישראל, לעומת, תפקי' כללי' שמתאים למגמה האלקי'ת, והם אכן פועלים בהרמוני'ה עם אותה מגמה.

אותם מלכים ונבאים שקמו לאומות העולם מוכחים שתפקיד הגויים מוביל, ולא ניתנת להשווין לישראל. אכן, אין שוויון הדמנויות. אלא שהגויים אינם רואים הבדל פנימי ביןיהם ובין התפקידים השונים. בשל כך הם מבלים גודלה בישראל, ואז מתגלה ההבדל. מבחינה ישראל. בדור אחד מכם מבלים גודלה בישראל, ואז מתגלה ההבדל. מבחינה המלכים, ברור שיש מקום לכלו שימלכו בכיפה, כל אומה בבו' זמנה.

מתוך השיעור שנינו בתאריך ר' סיון תשע"ד
השיעור המלא נמצא לאחר הishi'va

